

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa M. O. przeciwko I. K., o zapłatę 23.532,09 złote, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.143,88 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 25.09.2011 roku do dnia zapłaty; oddalił powództwo w zakresie dotyczącym: kwoty 6.664,17 zł, a także odsetek ustawowych od kwoty 2.144,38 zł za okres od dnia 17.01.2009 roku do dnia zapłaty, od kwoty 56,74 zł za okres od dnia 07.08.2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 4.463,05 zł za okres od dnia 25.09.2011 roku do dnia zapłaty; umarzył postępowanie w sprawie w pozostałej części oraz nie obciążył powódki nie uiszczonymi kosztami sądowymi.

Przedmiotowe orzeczenie w części oddalającej powództwo apelacją zaskarżyła powódka, która zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, a w konsekwencji: pominięcie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów „kp”, jednoznacznie wskazujących fakturę, na poczet której pozwana regulowała wpłaty (faktura VAT (...)), a przez to nieprawidłowe przyjęcie, że nie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia z niej wynikającego, podczas gdy płatności dokonywane przez pozwaną na poczet wierzytelności objętej ww. fakturą stanowiły niewłaściwe uznanie długu, a tym samym doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia, brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej jego części, tj. zeznań świadka D. O. oraz powódki, z których jednoznacznie wynika, że strony sporu zgodnie ustaliły sposób wzajemnych rozliczeń, polegający na tym, że wszelkie płatności dokonywane przez pozwaną miały być zaliczane przez powódkę na poczet najdawniej wymagalnego zobowiązania istniejącego w ramach konkretnego sklepu;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 123 § 1 pkt 2 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie a w konsekwencji przyjęcie, iż roszczenie z faktury VAT (...) uległo przedawnieniu z dniem 16 stycznia 2011 roku, podczas gdy częściowe wpłaty pozwanej na poczet wierzytelności wynikającej z ww. faktury, stanowiąc niewłaściwe uznanie długu, skutkowały przerwaniem jego biegu,

wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dodatkowo kwoty 6.664,17 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu w II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację strony powodowej należało uznać za częściowo zasadną, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podzielił argumentację powódki, iż pozwana dokonując wpłat określonych kwot ze wskazaniem, że płatność odnosi się do skonkretyzowanego roszczenia opisanego w wystawionej fakturze VAT [konkretyzacja co do numeru faktury] z jednoczesnym podkreśleniem, że dokonywana zapłata ma charakter częściowy, uznała swoje zobowiązanie wobec powódki w zakresie odnoszącym się do świadczenia z tytułu obowiązku zapłaty ceny ujętej w tejże fakturze. Uznanie dokonane w takiej formie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wynikającego z faktury nr (...) w dacie dokonania ostatniej płatności tj. w dniu 24 listopada 2011 roku. Podstawę prawną przerwania biegu przedawnienia stanowił przepis art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. Skutkiem przerwania biegu przedawnienia był uznania rozpoczęcia upływu tego terminu od początku, a zatem w dacie wytoczenia powództwa t. 2 kwietnia 2013 roku dwuletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę ceny sprzedaży nie upłynął. Mając na uwadze powyższe zaskarżony wyrok, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. podlegał zmianie w części zaskarżonej, tj. oddalającej powództwo, poprzez zasądzenie

od pozwanej na rzecz powódki dodatkowej kwoty pozostającej niezapłaconą ze wskazanej wyżej faktury VAT tj. 2.144,38 złote. Wobec zmiany orzeczenia w powyższym zakresie należało również zmienić zaskarżone orzeczenie w części odnoszącej się do żądania odsetek ustawowych od poszczególnych kwot naliczanych na podstawie art. 481 k.c.

W pozostałej części Sąd Okręgowy uznał apelację za bezzasadną i jako taką oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. uznając, iż Sąd I instancji prawidłowo oparł swe rozstrzygnięcie na wnioskach wynikających z opinii biegłego powołanego w niniejszej sprawie, która to opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez strony postępowania. Ponadto Sąd Rejonowy dokonała prawidłowej oceny dowodów wskazujących na to, że powódka nie udowodniła innego, niż przyjęty przez biegłą sposobu zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwaną na poczet wystawianych przez powódkę dokumentów księgowych.

Konsekwencją częściowej zmiany wyroku Sądu I instancji była konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem I instancji w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. przy zastosowaniu zasady stosunkowego rozdzielania poniesionych przez strony kosztów procesu. Tożsama zasada winna mieć zastosowanie przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania odwoławczego z uwagi na częściowe uwzględnienie apelacji. W zakresie kosztów postępowania za I instancję powódka poniosła następujące koszty:

- opłatę sądową od pozwu – 1.177,00 zł,
- koszty zastępstwa procesowego zawodowego pełnomocnika – 2.400,00 zł,
- opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł.

Pozwana przed Sądem I instancji nie poniosła żadnych kosztów. Wobec zgłoszenia żądania pozwu w kwocie 23.532,09 zł i uwzględnieniu roszczenia w wysokości łącznej 3.288,26 zł należało uznać, iż powódka wygrała proces w 13,97%, a zatem łącznej kwoty poniesionych przez nią kosztów procesu w wysokości 3.594,00 zł pozwana winna zwrócić jej należność z tego tytułu w wysokości odpowiadającej wskazanemu wyżej procentowemu wskaźnikowi stopnia uwzględnienia powództwa, czyli kwotę 502,21 złote. W zakresie kosztów postępowania odwoławczego powódka poniosła opłatę sądową od apelacji w wysokości 334,00 złote oraz koszty zastępstwa procesowego w tym postępowaniu w wysokości 600,00 złotych. Wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 6.664,17 złote, z czego w następstwie zmiany wyroku Sądu I instancji została uwzględniona kwota 2.144,38 złote. Apelacja została zatem uwzględniona w części odpowiadającej ok. 33 % i w takim też stosunku pozwana zobowiązana została do zwrotu na rzecz powódki poniesionych przez nią kosztów w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji wyroku.